

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

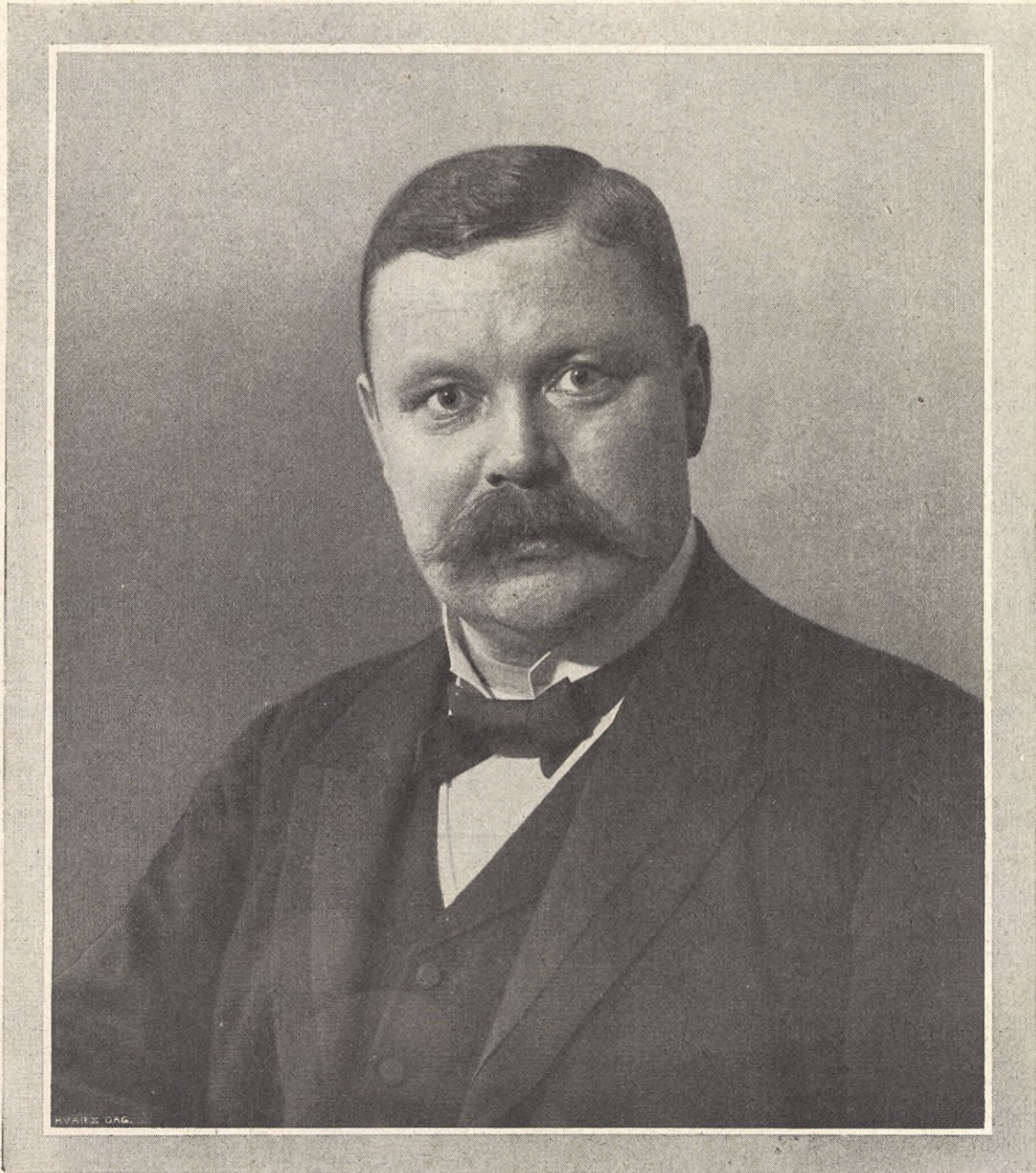
• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT MAGASIN

9DE ÅRG.

DEN 3 NOVEMBER 1907.

N⁰ 5

H. 8 D^s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfversparre Skinn-Öbg.

H. 8 D^s

ÅKE THOMASSON.

ORDFÖRANDE I ARBETSLAGSTIFTNINGSKOMMITTÉN.

Det är nog samt bekant hurusom intressestriderna emellan arbetare och arbetsgivare i vårt land under de senare åren antagit en allt mera skärpt form och blifvit af en i samhällslifvet djupt ingripande natur. Ej minst har detta blifvit förhållandet sedan under den allra senaste tiden dessa intressetvister förts in jämväl på jordbrukets område. Därför kan säga statsministern i den diktamen till statsrådsprotokollet, hvaruti han motiverar tillsättandet af en arbetsaftalskommitté — samhället, staten, ej längre stå såsom en overksam åskådare af företeelser, hvilka lätteligen kunna vålla svåra rubbningar i samhällslifvets viktiga funktioner. Det är därför som regeringen genom en kommittéutredning önskat få fram vissa normerande bestämmelser, hvilka äro ägnade att i sin mån minska anledningarna till sammanstötningar emellan de båda partiernas organisationer äfvensom att mildra verkningarna af de konflikter, som det oakadt kunna yppa sig.

Dessa spörsmål ha redan under en längre tid varit föremål för förberedande arbeten inom civildepartementet, omfattande bl. a. en undersökning af den i utlandet gällande eller föreslagna lagstiftningen i detta fall. Nu ha dessa arbeten fortskridit så långt att tiden är inne äfven hos oss att gå från ord till handling, d. v. s. ävägbringa en väl afvägd lagstiftning. En sådan lagstiftning gäller i främsta rummet lämpliga former för olika slag af arbetsaftal och, särskildt med tanke på jordbruket, en modernisering af den föräldrade och förkättrade tjänstehjonsstadgan.

Då regeringen utvalde bisittare i den sålunda beslutade kommittéen hade den, enligt hvad dess främste man betygar, till ögonmärke att till det grannliga värfvet få insiktsfulla representanter för landets såväl arbetsgivare som arbetare, ej mindre hämtade från industriens och jordbrukets områden än äfven, så vidt möjligt, återspeglade de skiftningar i intressen och upplättningar, hvilka förefinnas inom olika

grupper å både arbetsgifvarnes och arbetarnes sida. Då det så gällde att tillsätta en ordförande för att sammanhålla de skiftande meningarna föll valet på justitierådet Åke Thomasson, hvilkens maktpåliggande mandat statsministern karaktäriserar med de orden att "ledningen af ett sådant arbete, som det denna kommitté får sig förelagdt, tydligtvis kräver såväl fullkomlig opartiskhet som ingående kännedom om vårt lands lagstiftningsarbete".

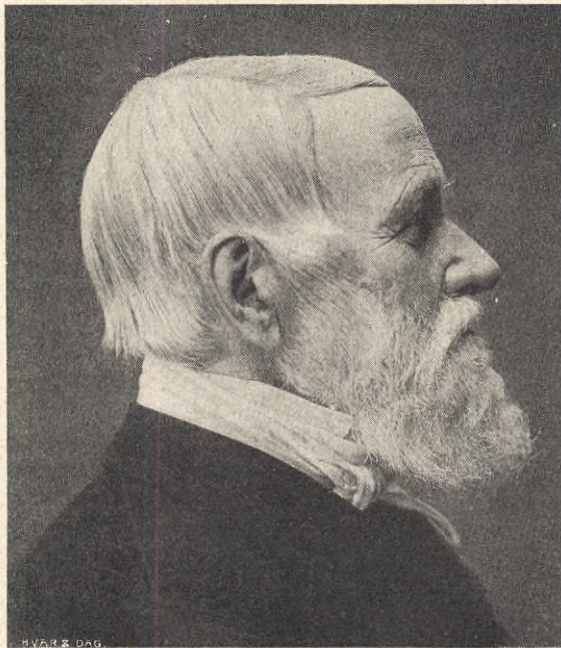
Emellan de i kommittén insatta företrädarna för arbetsgifvarnes och arbetarnes olika intressen vid arbetslagstiftningens reformerande komma säkerligen många och skarpa meningsbrytningar att äga rum innan man lyckas finna den linje, efter hvilken man kan förtroendefullt samarbeta. Det blir ordförandens svåra uppgift att medla mellan de stridiga ståndpunkterna och söka föra parterna in på den gyllene medelvägen, samtidigt som han har att företräda öfriga samhällsintressenter, hvilka af kommittéerade fordra lojal utredning och ärlig förlikning. Det råder bland initierade den mening att f. d. justitierådet Thomasson besitter de erforderliga kvalifikationerna för det kräfvande uppdragets lyckliga fullgörande och att hans obestridda lagstiftningskompetens utgör en borgen för ett godt resultat af kommitténs arbete.

Herr Thomasson har gjort en snabb ämbetsmannakarriär. År 1893 fick han sitt första fiskalsförordnande i Svea hofrätt och året därpå blef han adjungerad ledamot. Ordinarie fiskal 1896, befordrades han 1898 till assessor, men flyttades öfver till nedre justitierevisionen och kom så upp i högsta domstolen, från hvilken han nu för kommittéarbetets skull tagit afsked, efter att ha tillhört densamma knappast ett år. När kommittén slutfört sitt arbete kommer han antagligen att återgå till sitt kall såsom en af den högsta rättvisans handhafvare — för så vidt då icke andra och kanske större uppgifter kalla honom.

MAGNUS HUSS — ETT SEKELMINNE.

Den 22 oktober i år var 100-årsdagen af det 19:de seklets störste svenske läkares födelse. Nämda dag år 1807 föddes nämligen i Medelpad i Torp socken *Magnus Huss*, som sedan vann så stor ryktbarhet som framstående läkare och vetenskapsman.

Huss var i många år öfverläkare vid Serafimerlasarettet i Stockholm, där han 1839 anordnade den första verkliga medicinska kliniken i vårt land. Han var ifrig nykterhetsvän och utgaf åren 1849—51 sitt inom som utom Sverige epokgörande verk "Alcoholismus chronicus". Det var ett storartadt arbete, H. nedlade

MAGNUS HUSS.

på att draga vårt folk upp ur dryckenskapslastens förnedring; och för detta står landet i största tack-samhetsskuld till honom.

Den ofvannämnda boken "Alcoholismus chronicus" — genom hvilken namnet alkoholism först införts i vetenskapen — belönades af franska vetenskapsakademien med Monthoyonska priset.

I öfrigt utvecklade Huss den mest mångsidiga verksamhet i fråga om reorganiserandet och inrättandet af en mängd hygieniska o. filantropiska företag.

1860 utnämndes H. till ordf. i sundhetskollegium och generaldirektör för hospitalsväsendet. Han dog den 22 april 1890.

SVENSKA VITTERHETENS HÖGA RÅD.

SELMA LAGERLÖF.

OTTO SYLWAN.

HANS LARSSON.

CARL DAVID AF WIRSÉN.

KARL WARBURG.

I ett litet land som vårt är det icke lätt att vara en till inkomsterna af sin pänna alster hänvisad författare. Därtill fordras stor förmåga — eller andra mycket gynnsamma omständigheter. Det ena regelbundet utdelade stora litterära priset, det Nobelska, kan ju på grund af sin internationella karaktär ej påräknas stanna inom vårt land mer än kanske någon enstaka gång. Och Svenska akademiens och Albert Bonniers stipendiefond göra väl hvar för sig hvad de kunna; men långt räcka de ej, äfven om de alltid fördelades där de komme bäst till nytta.

Därför har helt visst riksdagens beslut att årligen en summa på 30,000 kr. skall utdelas som litterära understöd sin stora betydelse. De fem personer, som fått i uppdrag att handhafva det viktiga värvet äro d:r Selma Lagerlöf, professorerna Hans Larsson (ordf.) och Otto Sylwan, alla utsedda af k. m:t; d:r Carl David af

Efter porträtt

Kiösch: Bengt Silfverparn

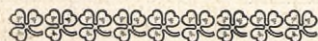
RICHARD HALL.

Wirsén, utsedd af Svenska akademien, och professor Karl Warburg, utsedd af Författareföreningen.

* * *

Porträttmålaren Richard Hall befinner sig f. n. på besök i hufvudstaden. H., som är född 1860 i Björneborg i Finland, var åren 1875—81 elev vid Konstakademien i Stockholm, där han erhöi kungliga medaljen. Han har sedan varit flitig utställare å skandinaviska expositioner liksom å Paris-salongen.

H., som i många år varit bosatt i Paris, ägnar sig numera hufvudsakligen åt porträttmåleri. Han har målat en serie porträtt af framstående personer icke endast i Frankrike utan ock i New-York, där han årligen tillbringar några månader. Bl. a. ha många medlemmar af familjen Vanderbilt suttit för Richard Hall. Och äfven prins Vilhelm har han fått porträtteras.

NYTT STORSTADSHOTELL:

PALACE HOTEL I GÖTEBORG.

Måndagen den 28 oktober öppnades för allmänheten det nybyggda Palace hotel i Göteborg, som därigenom vunnit en icke oväsentlig ackvisition för sin karaktär af verklig storstad.

Det är f. d. Fürstenbergska palatset, som

EXTERIÖR: FASADEN
MOT BRUNNSPARKEN
OCH SÖDRA HAMNGATAN.

HALLEN.

nu omdanats af arkitekten Oswald Westerberg och hans byggmästarfirma Holander & Westerberg till ett synnerligt modärnt och komfortabelt hotell. I stora

KAREET.

Foto. Hartmann, Göteborg

ETT AF SOFRUMMEN.

Kliché - Bengt Sjöversparre.

fästsalen kvarsitta ännu som minnen från Fürstenbergs tid Carl Larssons målningar liksom Hasselbergs kantreliefer. Etablissementets förste innehafvare är direktör Robert Kjellström.

STORA UPPGÅNGEN.

Vegetarismen är en dietform, som i våra dagar vinner allt större utbredning och låter allt mera tala om sig. Emellertid råder bland den stora allmänheten en del missuppfattningar om densamma, såsom att den skulle vara asketisk, ensidig, dyrbar men näringsfattig o. s. v.

För att på ett praktiskt sätt vederlägga dessa och liknande missuppfattningar har Svenska vegetariska föreningen upprättat ett par ambulerande skolkök. Under senaste åren ha med lyckligaste resultat å skilda orter i landet — Jönköping, Skara, Lund, Malmö, Brunnsvik m. fl. — hållits lifligt frekventerade vegetariska matlagningskurser.

Även i Göteborg hölls förliden höst en sådan kurs. Den goda anslutning, densamma rönte, uppmuntrade till arrangerandet af en ny sådan, hvilken i dagarna hållits i nya restaurangen i Slottsskogen. Det är där vår bild är tagen. Ledarinna för denna kurs har varit fru Frida Mag-

H. 8 Da GÖTEBORGSFOTOGRAF.

DELTAGARNE I VEGETARISKA SKOLKÖKSKURSEN I GÖTEBORG.

Kitché • Bengt Sjöbergparre.

nusson, Göteborg. — Göteborgs vegetariska förening (filial af Sv. veg. för.) hyser den förhoppningen, att kunna i Göteborg få till stånd ett permanent vegetariskt skolkök.

EN LÄXA.

FÖR H. 8. D. AF GUSTAF ULLMAN.

Rätt mot det töcknigt röda sken, som i oktoberkvällen smalt öfver strandens tigande berg och susande vikar, rullade en tångvagn med två karlar på ner till hafvet. Hästarna, foran och körsvennerna liksom glödde i skimret från västerns fjärran, medan de kastade stor, glidande skugga bakom sig högt uppåt ängar och stenrös. Men de visste, de två, att det snart skulle bli mörkt, skyndade därför på dragarna, så att de ändtligen i dunderande fart svängde ner öfver vikens sandbank och häjdades i vattenbrynet, där hofvar och hjul skuro sig djupt ner. — Där låg hafstängen hopad, lagrad i långa bälten, uppvräkt af stormarna. De hade kört tång hela dagen, detta skulle bli sista lasset. De hoppade af, först den yngre, sedan den äldre, varsamt och lugnt.

— Är I trött, far? — sporde ynglingen lite spefullt.

— Håh! — grymtade bondgubben — inte värst!

Bägges ansikten, redan till byggnad mycket lika, röjde nu i kvällglansen samma förstulet, godmodigt illmariga drag. De togo sina grepar, höggo så in på tångbädden, fadern med stadiga, men långsamma tag, sonen med oförtröttlig, nästan växande ifver.

— Du är visst inte trött alls, du, i kväll — sade gubben lutad öfver tången. De hade gräit undan det färska, friskt salta, sjögröna och kommit ned till de sura, svarta kokorna. Det luktade starkt, men knappast behagligt. Men den gamle bonden låtsades njuta däraf och stirrade fundersamt ut mot ett lågt, mörkt skär, som likt ett sällsamt, oerhördt sjödjur stack upp mot solbärgningens slocknande ljusband.

— Undrar, jag, om det kan vara sant som de sade i min barndoms tid — började fadern —

— Hur? — Sonen stönade till, högst förbluffad. Tänkte farsgubben ge sig till att berätta sagor för honom midt under arbetet?

— Jo — fortfor den gamle — de sade, att där ute på skäret, som nu är kallt och där det inte finnes annat än sälar och mäsar, där fanns ett slott engång i tiden, med gröna ekträ omkring. Där bodde en rik herre, som hette herr Gunnar. En dag var han ute på sjön och fiskade — för ro'skull, kan veta — men det blef svårt väder och han kom i nöd. Men då dök själfva hafsrün upp och drog honom hem till

(Forts. å sid. 77).

MINISTRARNES NORRLANDSBESÖK: Statsminister Lindman och civilminister Juhlin bese i Luossavaara de malmbrytningsarbeten, staten har i gång där, för att kunna uppgöra plan för de första årens brytning.

EN »LITTERÄR KOMPASS».

Sverige är — och det har betonats mer än en gång — de stora motsatsernas land. Man kunde nära nog säga, att det i sig rymmer lika många sorters natur som hela Skandinavien i öfrigt. Längst ner i söder susa bokskogarna och bölja rågfälten lika ljusa som i "det yndige Land" på andra sidan Sundet.

Efter några timmars järnvägsfärd åt norr kan man utan svårighet tro sig försatt till de tusen sjöarnas land och efter ännu ett par dagsresor torna sig fjällryggar utanför kupéfönstret, hvilka inte ge Norges efter. Det är egentligen bara de djupa fjordarna vi sakna — men vi ha i stället den öppna hallandskustens stolta och fria perspektiv.

Att ett sådant land också skall stämma sina sångare i olika tonarter, att dess litterära karta skall bli nära på lika brokig som den geografiska, kan ju inte vara att förvånas öfver. Snart har ock hvart landskap sin poet.

Hur har inte en *Ola Hanssons* poesi — så förbisedd den än blifvit — sjungit in sädesfältens sus och åkerhönsans melankoliska skärr från en sofvande mosse i svensk vers! Kanske mest genom att hans språk och rytmer tagits i bruk af lärjungar, som haft större talang i att slå till ljud för sig. Som den skånska slättens, den skånska allmogens poet står likväl *Ola Hansson* ännu oupphunnen. Under exilens långa år ha aldrig hembyns låga torftäckta stenglångor och sommarnattens blåa fred öfver slätten bleknat bort i hans sinne, de ha bara blifvit öfvergjutna med det förlutnas hälgd och andakt. Därför voro hans *Nya visor* också den mest vägande versbok, som den gångna säsongen gaf oss.

I *Ola Hanssons* fotspår var det också "Ove" började sin vandring mot Parnassen. Så djupt rotad i den skånska myllan som *Hanssons* blå blomma var nog inte stadsbarnet *Vilhelm Ekelunds*. Medan den äldres dikt behöfver hemmets eller minnenas värmekrets för att slå ut i blom, väckes *Ekelunds* till lif af skönheten, hvar han än möter den i nog utsökt och förändligad gestalt. Hans konst som är spunnen af så mycket finare och tunnare trådar än någon af de andras, kan knappt längre betecknas som specifikt skånsk, men hans första slätbilder äro likväl värda att minnas.

Också *Anders Österling*, den produktivaste af de unga skånepoeterna, och *Ernst Norlind*, på samma gång en af våra verkligt originella målare och koltecknare, ha bidragit att göra det skånska landskapet känt i Sverige. *Österling* har större rutin och beläshet, och den rytmiska lätthet, med hvilken hans verser flöda, är utan motsvarighet hos målaren. Till gengäld möta i *Norlinds* dikter djupare och verkligare inre erfarenheter, hans röst har den omiskänneliga klang, som inte lämnar efter sig något tvifvel om äktheten.

*

Slätten och hafvet ha ett gemensamt: den fria synkretsen. Det är den, som man aldrig glömmet i västkustdiktaren *Fredrik Vetterlunds* vers. Om jag förstätt något af innebörden i ordet romantiker, så är det väl i första rummet att försöka spegla företeelserna mot evighetens bakgrund. Som en sådan bakgrund skymtar man i *Vetterlunds* hembygdsdikter ett kvällsglänsande haf, öfver hvilket solnedgångens skimmer står kvar i väster. Gärna manar han också fram bilderna från gymnasistårens Halmstad, hans födelsestad med sitt ödsliga torg och sin hamn — men landskapet i och för sig har inte i så hög grad hans intresse.

Boren landskapsmålare är *Gustaf Ullman*. Hur har han inte brännt in Nordhallands "längeliga, kala bergstränder" i minnet på alla, som läst hans *Västkust*. Hur förtrogen har man då inte blifvit med hamnpi-

rens längtansarm, som från den lilla staden sträckes ut i Västerhafvet, och med det urgamla fästningskrönet, nedanför hvilket

*ymnig och mörkblå Kattegat svallar.
Vinden krusar i vågor gräset på öde vallar,
hör du i rymden hans sjungande starka röst.*

Medan den skånska lyriken har en underton af tungsinne, blåser genom *Ullmans* rytmer hafvets friska och salta andedräkt.

En dyrkare af hafvet är likaså bohuslänningen *Fredrik Nycander*. Han har oftare på prosa prisat sin hembygds skär och deras kärva, manliga befolkning, men också i rytmer förevigat en yrande seglats eller Valborgseldarne kring skären. Och när han för ett eller annat år sedan deltog i täfingen om en bohuslänsk nationalsång, väckte det förvåning, att inte första priset tillföll *Nycanders* förslag.

*

Skulle det susande omätliga Norrland inte ha någon sångare? Många ha trots sig kallade. En af dem, som i sin konst har mest af de sjumila skogarnes högtidlighet och skräck är *Walther Hülphers*. Men han är i första rummet prosator, också han, och framtidslandet väntar ännu på de sånger, som skola kunna ställas i bredd med *Pelle Molins* skisser.

Under titeln *Kains land* kom det i julas ut en samling vers från Bottenhafvets kust. Författaren, *Ludvig Nordström*, hade under årat lefvat där bland fiskarna i Hernösandstrakten. Där fanns öfverflöd på stora ord i hans vers, och så smakfulla voro de heller inte alltid — men på samma gång var det en, som inte talade likt de skriftlärd. Med saftiga pänseldrag gör *Nordström* ett stycke Norrland, som han genom att lefva sig in i verkligen förstätt göra till sitt.

A. M—r.

*

Svenska österns diktare äro af helt naturliga skäl mest att identifiera med Stockholmspoeterna. Ostkustens karaktär kan ju ock i viss mån sägas vara koncentrerad kring hufvudstaden. Här möter oss då först bilden af en *Daniel Fallström* — trubaduren. Många strängar äger ej *Fallström* på sin lyra; men i stället äro hans sånger välklingande, svärmiskt melodiosa, ofta svallande glädliga och schwungfullt friska. Och när han inte med förälskelsens hos honom aldrig sinande källa skildrar Stockholms underbara skärgård, fladdrar hans diktaröga kring från hufvudstadens gator och gränder till societetens glitterlif eller borgerlighetens poetiskt tydda fröjder. Och öfverallt ser han vackra kvinnor — kvinnor värda att besjungas så som han anser alla "sköna synderskor" vara det. Undertonen kan vara vemodigt allvarlig, men känslostämningarne äro väl oftast förhärskande på djupets bekostnad.

En helt annan tonart anslår *Sven Lidman*, poeten med de våldsamt kärleksmättade, praktfulla, färgrika versen. Hans ämnessfär är vid — om ock mest hänförlig till antikens värld — och han har skrifvit superbt intima och vackra stockholmsdikter. Hans ordval är lika konstnärligt som temperamentsfullt; de djupa tankarna, de lidelseförbrända, äro hans diktningens botten.

Blek och spröd ter sig vid hans sida *Sigfrid Siwertz'* diktargestalt med sin mjuka sångarröst, den graciösa och estetiskt fina, aldrig gäll och aldrig skroflig. Han är "Gatans drömmare", den eftertänksamt stille, sorgset grubblande storstadssonen, stadsbarnet med den kräset fina blicken på lifvets skuggspel — tidens son, den svärmodige.

S. W—g.

VÅRT MUSIKLIF.

Vid en konsert i Göteborgs konserthus den 22 oktober framförde kompositören Ruben Liljefors — yngre broder till vår berömda målare — sina tvenne senaste större verk inför en publik, hvars bifall tydligt vittnade om att den i hög grad uppskattade hvad som bjöds densamma. Programmet upptog tvänne nummer, "Blomsterfursten" (till Carl Snoilskys ord) och "Kantat vid Göteborgs Högskolas invigning" (ord af A. U. Bååth), bådadera komponerade för stor kör och orkester med inlagda solopartier. "Blomsterfursten" framfördes i våras vid Uppsala Linnéfast.

Ruben Liljefors har med denna konsert ytterligare pointerat sin ställning i främsta ledet af yngre tonsättare. Född i Uppsala 1871 blef han student 90 och afreste efter 95 aflagd fil. kand.-examen och

Foto. Jonasson, org.

RUBEN LILJEFORS.

Klisché: Bengt Sjöferresparre.

grundliga musikaliska studier för Hedenblad till Leipzig, där han sedan, hufvudsakligen som Jaddassohns lärjunge, vistades under tvänne perioder.

Hemkommen valdes han 1902 till Studentsångens anförare, men afgick efter endast en termin för att tillträda befattningar som P. B:s sånganförare och Filharmoniska sällskapets kormästare i Göteborg.

Bland kompositioner, med hvilka han tidigare framträd, märkas en pianokonsert och Karlfeldts "Jungfru Maria" för solo och orkester, uppförda på Operan i Stockholm, samt Symfoni nr: 1, ess dur, uppförd i Stockholm och Göteborg.

Mycket bekant är hans tonsättning till Jeanne Oterdahls barnvisor "Blommornas bok", till hvilka sluta sig ett i dagarne utkommet häfte "Ungdomssånger".

Efter porträtt.

ARTHUR DE GREEF.

Nästan hvarje vecka får vår hufvudstad visit af namnkunniga, utländska artister. Så hade stockholmspubliken den 25 okt. tillfälle att höra den belgiske pianisten *Arthur de Greef*, förste professor i pianospel vid Bruxelleskonservatoriet. Konserten, som omfattade Beethoven, Listz, Mendelsohn och Grieg, väckte det mest stormande bifall från en talrik och distinguerad publik.

Efter porträtt.

ERNST V. DOHNANYI.

Och den 30 oktober spelar i Stockholm den ryktbare pianisten *Ernst v. Dohnányi*, som i Kristiania- och Göteborgs-pressen öfverhopats med de mäst enstämmiga loford. Hans spel präglas lika mycket af en oemotståndlig brio i lifligare tempo som af konstnärligt fördjupad innerlighet vid det sångbara föredraget. Hans fascinerande temperament förfogar också öfver en fulländad teknik.

ACKUMULATORER: JUNGNERNS ELLER EDISONENS?

Foto. Björklund, Norrköping. Kitché: Bengt Stålvareparre.
D:R VALDEMÄR JUNGNER, den svenske akkumulator-uppfinnaren.

Med akkumulator förstår man inom elektrotekniken en apparat för uppsamlande af elektrisk energi, på sådant sätt att den senare vid lämplig tidpunkt åter kan frigöras och användas. Ännu så länge känner man inga andra akkumulatorer än *kemiska*, d. v. s. sådana i hvilka den elektriska energien omsättes och magasineras i form af kemisk energi. Hittills är det egentligen endast ett slag af kemiska akkumulatorer, som fått praktisk användning, och detta är de af Planté uppfunna blyakkumulatorerna. Sådana tillverkas nu af olika konstruktion i detaljerna, men hvila alla på en och samma princip, nämligen elektrolys af svafvelsyra mellan blyplattor öfverdragna med blysvlfat. Vid den positiva plattan öfverföres därvid blysvlfatet till blysuperoxid och svafvelsyra, vid den negativa till bly och svafvelsyra. Men bly, svafvelsyra och blysuperoxid omsätta sig med hvarandra under stark värmetveckling, *energiutveckling*, till blysvlfat, och därför måste vid den öfvannämnda sönderdelningen af blysvlfatet energi tillföras, hvilket här sker i form af elektrisk energi. Som blyet och blysuperoxiden efter laddningen af akkumulatören äro åtskilda kunna de icke omsätta sig med svafvelsyran till blysvlfat annat än med tillhjälp af den elektriska strömmen, och man erhåller därför det öfvan nämnda energibeloppet åter i form af elektrisk energi så snart båda plattorna förenas med hvarandra genom en ledning. Efter urladdningen äro båda plattorna åter öfverdragna med blysvlfat och laddning kan ånyo ske.

På grund af blyets höga egentliga vikt och några andra omständigheter blifva blyakkumulatorerna mycket tunga i förhållande till den energimängd som i dem kan magasineras. Man har därför länge sträfvat att framställa akkumulatorer innehållande andra ämnen, hvilka skulle kunna lämna större mängd elektrisk energi pr kilogram egen vikt, eller, som man säger, besitta större *kapacitet*. I synnerhet för automobiler, motorbåtar och dylikt som skola drivas med elektrisk kraft, är detta naturligtvis af största betydelse. Af de många sådana akkumulatorer som föreslagits och patenterats är den s. k. *Jungner-Edisonska*¹ den mest uppmärksammade. Vår landsman, d:r *Jungner*, har prioritet till denna uppfinning, men *Edison*, som senare begärt patent på samma princip, har gjort mycket mera reklam för den. De uppgifter Edison

först lämnade om sin konstruktion af denna akkumulator, att den pr kilogram egen vikt skulle hafva 2—3 gånger så stor kapacitet som blyakkumulatorerna, hafva visat sig vara fullständigt falska, i det att de sistnämnda ännu häfda sin öfverlägsenhet. Den firma, som öfvertagit d:r Jungners tyska patent, har emellertid uttalat den förhoppningen, att sådana förbättringar kunna vidtagas med den Jungnerska akkumulatören, att den verkligen blir blyakkumulatören öfverlägsen i kapacitet.

I betraktande af den starka reklam, som utbasunat Edison efter Jungner uppfunna akkumulator, har man all anledning att med största misstro mottaga hans påstådda entusiastiska loford öfver den af honom senast gjorda uppfinningen på ifrågakvarande område. Är emellertid så mycket sant af det, som offentliggjorts om denna uppfinning, att afskiljandet af aluminium genom den elektriska laddningsströmmen spelar hufvudrollen vid magasineringen af den elektriska energin, har man verkligen stora saker att vänta med afseende på akkumulatorns kapacitet. Ty ett kilogram af denna metall i fri form representerar ett energibelopp, som man svårigen på annat sätt kan koncentrera i så ringa mängd materie.

Abraham Langlet.

Efter porträtt.

Kitché: Bengt Stålvareparre.

THOMAS A. EDISON I SITT LABORATORIUM: Edison skall för en intervjuare ha framhållit det misstroende, han förmenar möta nästan hvarje ny uppfinning af honom. I detta fall säger han sig endast vilja hänvisa till hvad de närmaste månaderna komma att innebära för akkumulator-problemets definitiva lösning.

¹ I denna utgöres den positiva plattan af nickeloxidul och grafit, den negativa af järnoxidul och grafit. Vid laddningen öfverföres nickeloxidulen till oxid och järnoxidulen till järn. D:r Jungner har äfven föreslagit och patenterat flere andra kombinationer.

EUROPAS HÖGST BELÄGNA OBSERVATORIUM.

ETT NYTT INTERNATIONELLT VETENSKAPLIGT INSTITUT.

I södern, där fjällen ej ligga långt aflägsset från vetenskapens här-
dar utan tvärtom resa sig alldeles intill tät befolkade nejder, där den eviga snön så att säga gränsar intill de trakter som brännas af söderns sol, där är det ej underligt, om människorna just för vetenskapens skull tagit dessa höjder i bruk, dit annars blott turisten, alpinisten, skulle ha ställt kosan.

Alperna äga redan åtskilliga "osservatori";

DET NYUPPFÖRDA VETENSKAPLIGA MOSSO-INSTITUTET å Monte Rosa.

såsom Schweiz, Österrike-Ungern, Tyskland, Frankrike, Förenta staterna, ha jämte offentliga institutioner och enskilda i och utom Italien bidragit till de icke oanseliga kostnaderna för institutet, som är en internationell vetenskaplig inrättning, öppen att gagna alla vetenskaper. Byggnaden har i öfre våningen 15 sofrum och

och än längre ned, å 3,000 meters höjd, just där de stora jöklarna taga vid, ligger ett ganska stort hotell, Albergo del Colle d'Olen, i hvars omedelbara närhet det vetenskapliga institutet nu uppförts.

Här skall ej närmare redogöras för dess tillkomst och dess ändamål; må det blott nämnas, att dess egentlige upphofsman och kraftigaste förkämpe är professor Angelo Mosso i Turin, efter hvilken det också blifvit uppkalladt. Flera stater,

VY ÖFVER SECIAFLODEN, med Val Vogna och Monte Rosso i bakgrunden.

Club Alpino är en förening som ej mindre arbetar med vetenskapliga mål för ögonen än den söker hjälpa turisten undan den mängd faror som hota på Alperna, och den har sin stora del i tillkomsten af det vetenskapliga institut, som nyligen under stor högtidlighet invigdes vid Colle d'Olen å Monte Rosa. Enär detta är af en alldeles särskild betydelse, torde det ha en viss rätt att genast från början göra anspråk på intresse äfven hos oss. Sedan 1893 finns på högsta toppen af Monte Rosa — 4,560 m. — ett observatorium, och man kan förstå, hvilka oerhörda svårigheter äro förknippade med uppförandet och underhållet af ett sådant, byggdt som det är midt ibland och högt öfver svårtillgängliga jöklar. Till sammans med detta är en hydda, Capanna Margherita, som rymmer sofrum och studiesalar. På vägen dit upp, längre ned å bärget, ligger ännu ett härbärge,

MONTE ROSA FRÅN COLLE D'OLEN: målströor återvända från institutet, dit de forslat byggnadsmaterial.

rymmer i bottenvåningen laboratoriesalar för botanik, bakteriologi, zoologi, fysiologi och fysik jämte rikhaltigt bibliotek och erforderliga instrument; öfverst uppe å den massiva stenbyggnaden är meteorologiskt observatorium.

Hela året om kunna sålunda vetenskapens män ostördt få göra sina forskningar på en höjd, där tiden förut måste bli alltför knapp för att önskad resultat kunde vinnas.

Viggo M. Zadig.

MONTE ROSA från en bergshöjd söderut. (X) Capanna Margherita, + Col d'Olen och institutet.

Efter fotografi.

UTSIKT FRÅN CAPANNA MARGHERITA, Europas högsta, på Monte Rosa belägna observatorium.

Klöhn: Kem. A.-B. Benzt Sülffersparre Sthlm.—Gbg

EN CELEBER BERLINER-PROCESS.

Efter fotografier.

GREFVINNAN LINA VON ELBE (greve Moltkes fränskilda hustru) med sin styfson lämnar domstolen i Moabit efter aflagdt vittnesmål.

2

1

Klöhn: Benzt Sülffersparre.

MAX HARDEN (1) OCH HANS ADVOKAT JUSTITIERÅDET D:R BERNSTEIN (2), som genom sitt oförskräckta angrepp avslöjat "hofkamarillans", med furst Eulenburg i spetsen, verkliga karaktär.

Vi inskränka oss till dessa porträtt från den stora processen, väckt af greve Kuno v. Moltke, kejsarens förre flygeladjutant, mot "Zukunft's" redaktör Max.

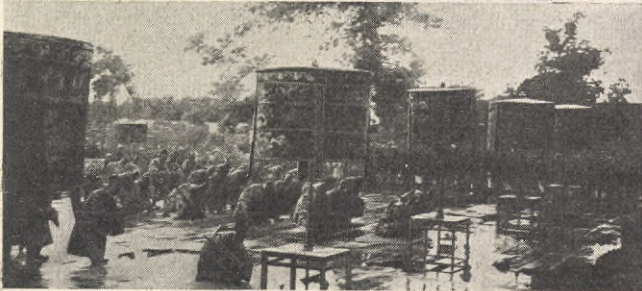
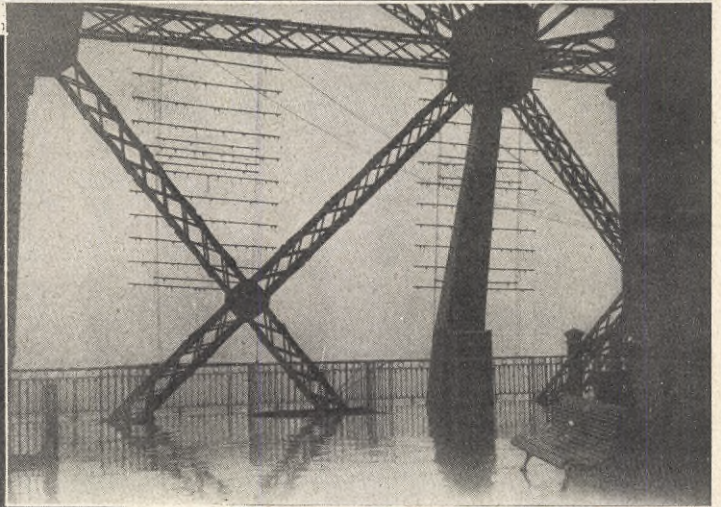
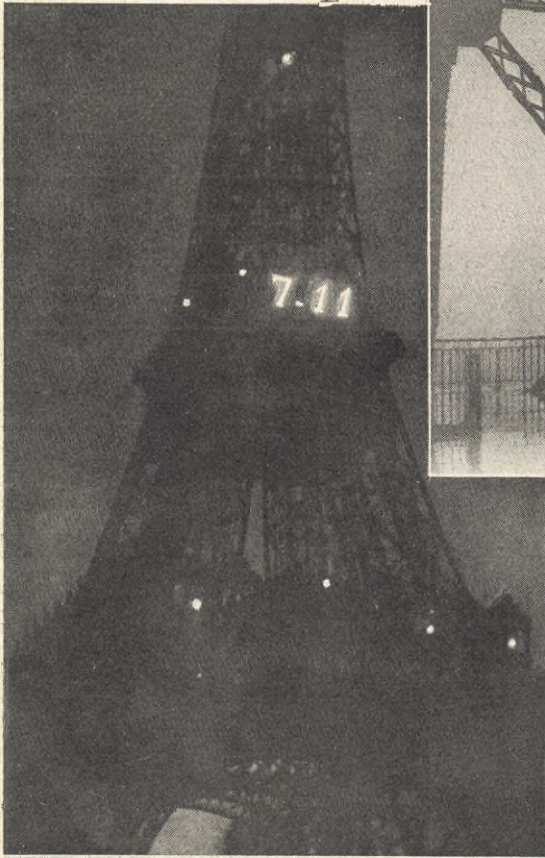
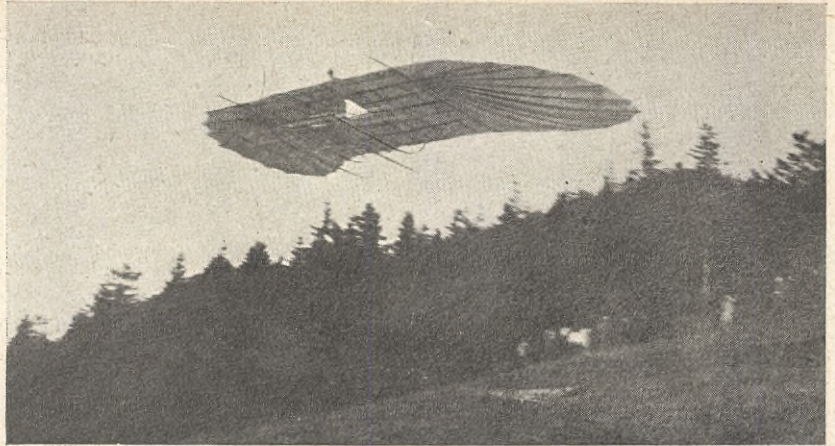
Harden, och vorden till stor både moralisk och juridisk seger för den åtalade, som påvisat depravationen hos den förr så mäktiga hofkamarillan.

Etrichs aëroplan. Framgången vid experimenten med flygmaskiner enligt principen "tyngre än luften" ha på senaste tiden proportionsvis knappt varit mindre än de lyckade försöken med styrbara luftballonger. I dagarna har i Oberaltstadt i Böhmen aEtrich konstruerad aëroplan, som kunnat flyga intill 240 meter. En likaledes österrikisk ingenjör, Wels, har företagit flygförsöken.

Hans majestät Duy-Tan regerar nu öfver Annam, med de inskränkningar som hans något ringa ålder — han är 6 år — och den franske guvernörens maktställning nödvändiggöra.

Duy-Tans regentskap daterar sig från september, då Than-Tai afsattes på grund af fullt utbildad galenskap.

Efter fotografier.

1. ETT ÖSTERRIKISKT FLYGFÖRSÖK efter systemet "tyngre än luften". 2. EN NY ANVÄNDNING AF EIFFELTORNET: Elektrisk tidvisare efter mörkrets inbrott. 3. EIFFELTORNETS TIDVISARE VID DAGER. 4-5. DEN NYE 6-ÅRIGE KUNGEN AF ANNAM, HYLLES AF RIKETS MANDARINER.

Kliché: Lem. A.-B. Bengt Sjögrenspare Sthlm.—Öbg

HYARK DAG

(Forts. fr. sid. 69.)

slottet. Han tackade och ville bjuda henne in, men det gick ju inte för sig. Hafsfrun bara tog löfte af honom, att —

— Nu räcker det, hva? — afbröt pojken och slog med grepen på lasset.

— Ähnej — lite' till! Det blir ju det sista i kväll. — Ja, att herr Gunnar skulle på viss dag möta henne på samma fläck, där hon räddade lifvet hans. Men hur hon väntade, så — var och blef han borta likaväl. Han höll sig hemma i slottet, han. Men då lät hon sjön stiga öfver skäret. Herr Gunnar fick flytta upp i andra våningen. Men vattnet steg efter dit.

— Ska' vi ha mer nu?

— Jo men! — Nå, han flyttade ända upp i tornet, men hafvet kom efter, så han fick krypa ut och sätta sig i båt. Men den sjönk och herr Gunnar lär vara hos hafsfrun än.

— Men hafvet sjönk allt sedan? — menade sonen.

— Javisst, så nog kan man se att det är sannt.

— Ja — grinade pojken försmädligt — men hvarför syns hon aldrig till mer, nu för tiden — hafsfrun?

— Hon? Hva menar du hon skulle uppe och göra nu, när herr Gunnar är nere i sjön?

Och gubben skrattade, stödd på sin grepes handtag, men sonen tyckte, det lät, som gällde skrattet något helt annat än det de talade om.

— Är vi färdiga nu då? — utbrast pojken otåligt, stack grepen i det väldiga lasset och tog tömmarna.

— Vi äro väl det, ja. Men — kör makligt nu!

Pojken svarade ej, utan dröjde ett ögonblick, plötsligt lystrande uppåt strandåsen, i hvars dunkla vägg här och där lyste fram enstaka, glimmande stugufönster. Fadern betraktade honom i smyg, smackade så åt hästarna. Men hjulen hade sjunkit så djupt i den våta sanden, att bönderna måste hjälpa till, lyfta och skjuta på, innan foran kom i väg uppåt land. Trögt gick det, och pojken både hojtade och smällde för att få bättre fart. Och allt som oftast spanade han upp mot vägen.

— Längtar du så fasligt hem i kväll? skojade far. — Är du hungrig eller sömning?

Sonen svarade inte, endast smet tömmarna om hästarnes länder.

— Så, så, motade gubben, spar kräken, pojke.

* * *

Lilla fröken Inez, en slank, blond sextonåring med oroligt vakna och lysande ögon, gjorde sig i ordning till sin vanliga aftonpromenad. Det var med hemlig, förväntanfull ifver hon knäppte den dufrå sommarjaquetten och drog handskarna på, medan hon sakta och på tå gled förbi förstugans alla dörrar. Men en af dem öppnades likväl, just när Inez skulle försvinna ner för trappan — och tant Malla tittade ut ur köket, omsvept af spiselsken och syltdofter.

— J så, lilla barn, du ska' ut och traska.

— Det är ju sista kvällen.

— Ja, javisst. Du vill väl liksom ta adjö af allt ihop nu, kan jag förstå — lundar och ängar och hafvet.

— Jo — afbröt Inez tantens ingående förståelse.

— Men blif inte ute för länge, du! Det börjar bli riktigt kyligt om aftnarna nu.

— Ah, som vanligt — lugnade flickan.

— Jaja! Men låt mig inte få skicka dig sjuk hem till pappa och mamma!

Inez ryckte på axlarna och gled ut, ut i den sorlande, underbara höstskymningen. —

Inez var stockholmsbarn, men hennes föräldrar voro födda här nere på kusten och hade fullt upp med fränder och vänner här. Det föll sig därför helt naturligt, att de sände sin dotter ner till tant Malla, ty där kunde Inez få ej blott luft och bad sommaren om af prima slag, utan äfven lämplig isolering under en uppsikt och omsorg, som också voro förstklassiga. Hon ansågs behöfva allt detta, sedan hon slutat skolan och samtidigt måst afbryta sin alltför hjärtliga vänskap till en söt, men närgången sjökadett. Han och Inez hade verkligen gifvit anledning till klagomål för sitt sätt att promenera på Sturegatan och smaka på bakelser och vin på konditorier — men Inez hade mött både bannor och böner med så förtvilladt trots att — man måst anförtro henne åt tant Malla och kallvattenskur.

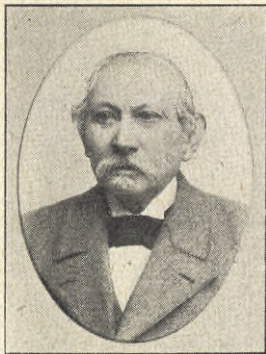
Tant Malla var änka och ägde en liten gård, som hon skötte med tillhjälp af en gammal inspektor. Närmaste granne var en hedervärd bonde, som ägde en son, en riktigt käck och vacker yngling, vaken och tilltagsen. — Till föräldrarnas utomordentliga glädje förklarade snart såväl tantens som dottrens bref, att Inez trifes förträffligt nere vid saltsjön, ja, ju längre det led på sommaren, dess belätnare tyck-

(Forts. å sid. 79.)

EN FRUKTANSVÄRD ÖFVERSVÄMNING I ITALIEN. Norditalien har hemsökts af svåra olyckor, jordbäfningar och öfversvämningar. Sålunda genomlöf den 20 oktober Ticinofloden med fruktansvärd kraft vid Pavia de några meter höga fördämningarne och satte hela trakten under vatten. Öfversvämningen kostade flera människolif, förutom den stora materiella skadan.

C. G. STIERNCLOU-LILLIENBERG.

Innehavaren af Skedingsnäs fideikommiss i Småtand, godsägaren Carl Gustaf Stiernclou-Lillienberg, fyllde den 23 okt. 75 år.

A. E. SALWÉN.

60 år fyllde den 4 nov. dir. A. E. Salwén, chef för Grängesbergs gemensamma förvaltning, ledare af mellersta Sveriges största järngrufvor samt verkst dir. i dynamitfabriken i Grängesberg. Mångårig kommunalman.

S. LJUNGGREN.

Kronfogde Sven Ljunggren i Strömstad fyllde den 21 okt. 55 år. Stud.-ex. 70, hofr.-ex. 80, v. häradshöfd. 82, kronfogde 88. Sedan flere år led. af stadsullm. i Strömstad, v. ordf. i skolrådet, v. ordf. i lasarettensdirektionen 07.

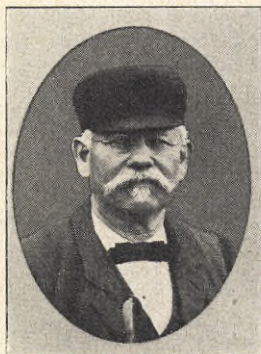
J. O. G. ÅSTRAND.

50 år fyllde den 23 okt. rektor vid Blindinstitutet i Tomtebodas, Gustav Åstrand. Stud.-ex. 78, fil. kand. 85, adjutant vid allm. läroverket i Uppsala 91, rektor vid Tomteboda sedan 01. Led. af fattigvårds- och skolstyrelserna i Uppsala i flera år, led. af stadsfullmäktige därstädes 1900.

C. A. LINDGREN.

70 år fyllde den 22 okt. handlanden och rådmannen Carl Axel Lindgren, Hedemora. Sedan 82 rådmän i Hedemora Mångårig led. i styr. för Hedemora-Garpenbergs Sparbank.

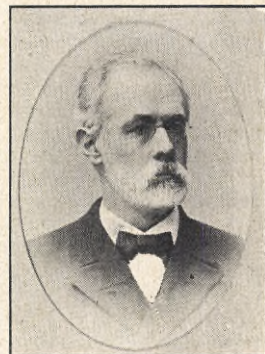
M. LIDMAN.

65 år fyllde den 30 okt. inspektoren Magnus Lidman i Loos. Anställd hos Ljusne-Voxna Aktiebol. sedan 68. Led. af kommunalnämnden sedan 83, däraf under 10 år som ordförande. Ledamot af kyrko- och skolråd, taxerings- och bevilningsn. Ordförande i direktionen för vägbyggn. Loos-Förila m. m.

L. E. RÖSTLUND.

Portugisiska v. konsulin L. E. Röstlund i Söderhamn fyllde den 31 okt. 60 år. Led. af stadsfullm., drätselkammaren, hamndir., af beredningsutskottet, hälsovårdsnämnden m. m.

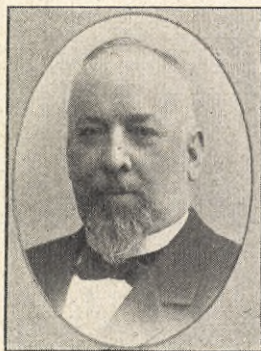
G. O. BERG.

Fil. doktorn och arkivarier Gustaf Oskar Berg i Uppsala fyllde den 22 okt. 55 år. Stud.-ex. 70, fil. lic. 83, fil. dr. s. år. Amanuens i Rik-arkivet 99, arkivarie vid Uppsala landsarkiv 03. Kyrkoråd i Uppsala domkyrkoförsamling sedan 06.

M. PETERSON.

Afdelningsinsp. Magnus Peterson fyllde den 31 okt. 60 år. Stationsinsp. i Storfors 75, stationsinsp. i Persberg 76 Stationsingeniör vid M V. Järnv.-bol. 88-91, stationsinsp. i Mora s. å. Afdeln.-insp. vid M E Järnv. 01. Led. i byggn.-nämnden, kom.-nämnd., beviln.-beredn. och taxeringsnämnden.

J. WRETMAN.

55 år fyllde den 24 okt. rådmän Johan Wretman i Stockholm Stud.-ex. 70, stadsnot. vid Sthlms rådstufvurätt 86, sekr. och ombudsm. vid prästerskapets änke- och pupillkassa 87, rådmän i Sthlm 95, kyrkovård och skolrådsled., v. ordf. i dir. för Grewesmühlska samskolan m. m.

D. CARLSSON.

Bankdirektören David Carlsson i Gäfve fyllde den 26 okt. 55 år. Stud.-ex. 73, inträdde i Gäfveborgs ensk. bank s. å., i bankens centralstyrelse som verkställande direktör 95. Led. af stadsfullmäktige 93, af Drätselkammaren 97, af skolstyrelsen s. å.

Om tävlingsreglerna för Hvar 8 Dags fotografipremiering, se omsl. nr 1 och 2.

HVAR 8 DAGS fotografipremiering

(utförver vanligt honorar) för insända fotografier till No 4 utföll med 2dra pris Kr. 10.—:

- A. (aktualitet och värde i öfrigt) . . . 3 point
  - B. (raskhet vid insändandet) *) . . . 2 "
  - C. (utförande) . . . 2 "
- 7 point

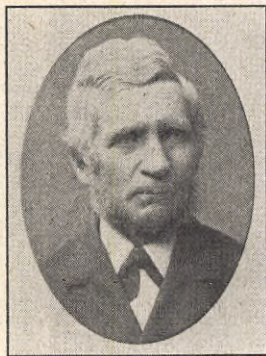
för foto å sid. 56 till fotograf K. F. Karlsson, Ämål.

*) Om bilderna kommit 24 tim. tidigare hade de eröfrat första pris. Nu anländer de onsdags morgon, d. v. s. blefvo en vecka försenade

PORTRÄTTGALLERI

P. JONSSON. †

Landtbrukaren Per Jonsson å Hofvet, Skaraborgs län, afled den 18 sept. 83 år gammal. Inneh. många kommunala uppdrag, bl a. ledamot af kommunal- och häradsnämnd, kyrko- och skolråd, skiftesgodman, mångårig kyrkorådsmedlem m. m.

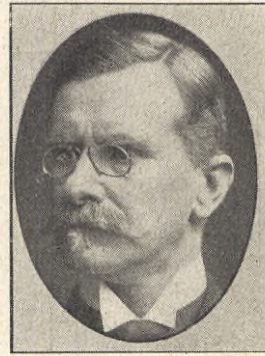
A. W. HAMMARSTRAND. †

Den 22 okt. afled i Jönköping förre länsveterinären d. r. A. W. Hammarstrand född 36, distriktsveterinär i Norberg till 63, adjunkt vid veterinärnärningen i Skara till 73, länsveterinär i Elfsborgs län s. å., i samma egenskap transporterad till Jönköpings län 85. Afsked med pension 05.

P. E. F. A. LÖWENHIELM. †

Rådman Ernst Löwenhielm i Stockholm, a. l. d. d. ärstades den 16 okt. född 50, stud.-ex. 67, hofr.-ex. 71, rådman 90. Led. af stadsfullmäktige och af Hedvig Eleonora församl kyrkoråd. Direktionsledamot för konungens hospital och Danvikens hospital.

H. A. SEGERDAHL. †

Den 24 okt. afled rådmannen i Cöteborg, Hugo Segerdahl född 53, stud.-ex. 72, v. häradsh. 80, stadsnot 86, rådman 04. Led. af Drätselk. 91-98, af kyrkonämnden 90-91, af domk-råd. 90-91, af kyrkofullm. 93-1900, dess v. ordf. 95-1900. Led. af Riksd. A. K. sed. 99, led. af folkskolestyr. m. m.

(Forts. från sid. 77).

tes Inez vara med kustens ensliga och fridfulla värld. Till slut blef mamma dock en smula misstänksam. Hur hade Malla egentligen burit sig åt för att få flickan så fullständigt hänryckt? — Just när Inez' mor i ett bref uttryckt sin glada förvåning häröfver, och öfver att Inez ej alls börjat längta hem igen, upp till Stockholm och alla vännerna där — då hade gamla fru Malla fått bekräftelse på den aning, hon länge hyst om sin unga gästs sommarförstörelser. En piga, som på gränsgärdet intill grannens ägor mjölkat kor, hade sett fröken Inez och grannbondens son — kysas bakom ett nyponsnår!

Tant Malla var både för klok och för taktfull för att slå larm. Hon skulle veta att gömma Inez' ouppfostrade hemlighet bättre än Inez själf. I annat fall skulle hon ju blott ställt till, onödig och olämplig skandal dels hemma på kusten, dels uppe hos de arma, redan tillräckligt pröfvade föräldrarna. Hon låtsade som ingenting, men skref till Inez' mor och sade sig icke längre kunna uppfylla sina plikter mot sin lilla kära Inez, alldenstund med hösten allt för många bestyr upptogo all hennes tid och kraft. Äfven började nu kustklimatet bli för hårdt och opålitligt för flickan, så att Inez nu snarast möjligt borde få återvända hem. — Sedan gick den goda fru Malla en söndag på besök till grannen och berättade i lugn och invigande ton, hvad hon fått veta om hans son och den lilla badgästfröken, och utbad sig, att grannen skulle i all stillhet förhindra de ungas oförsiktiga lek. Bonden ville gärna stå väl med fru Malla och förstod ju, att det ändå aldrig kunde bli något af mellan hans pojke och den där herrskapstösen — så att han gick gärna in på allt, som fru Malla begärde. Och frun hade nu kommit att förstå, hvarför lilla Inez, eljest så yr och slarvig, numera iakttog så punktligt bestämda promenadtider. På alla möjliga älskvarda sätt störde hon nu denna Inez' nya vana; än bjöd hon hem flickor från trakten, som höllo Inez sällskap alltintill kvällen, än följde hon själf med ut på långa vandringar, som märkbart retade Inez.

— Tänk, att du blir så trött bara när jag är med, skämtade tanten.

— Trött! snäste Inez, utan att gitta eller kunna ge någon förklaring. Det hade kommit ett doft, skälfvande raseri i hennes väsen, och tantens alla ansträngningar att muntra upp henne visade sig förgäfv.

— Nu börjar du visst att längta hem ändå? sade

fru Malla och klappade hennes kind. Inez knyckte bort hufvudet och teg, med hopbitna tänder.

Så kom mammas bref — med order om omedelbar hemfärd. Den dagen grät Inez på sitt rum, inom reglad dörr.

Men hon beslöt att till hvarje pris träffa sin sommarvän och taga ett ömt, härligt afsked. Denna sista kväll skulle han icke få vänta förgäfvets nere vid nyponsnåret. Hon var beredd att bryta sig ut, om det gällde, att hugga med hattnålen, slå med paraplyn — som ett läjon. Det behöfdes inte — — tant endast tittade ut och pratade smörja en stund. Så slapp Inez lös.

Med rappa steg, så klädningen small om benen, med händerna knutna i jaquettefickorna, med hatten sviktande för vinden och de stora, dunkelblå ögonen tåradt ömma, trotsigt spjånande, ilade hon nu vägen fram förbi tantens ägor, bort till beteshagen nere vid viken, där det växte vilda rosor i stora, yfviga snår — nu gula, med lackröda nypon.

Från väster stod ännu ett trolskt rödt sken öfver haf och kust. Med bultande hjärta nådde hon mötesplatsen. Men länge och väl fick hon vänta. Ingen kom! Hennes trogne, snälle, lydige vän höll sig borta. Han, som på hennes vink underdånigt inledt bekantskapen och, på hennes bud, steg för steg närmat sig hennes kostbara person — han hade dragit sig unda, han uteblef! Inez genomgick en hel lång rad af lifliga känslor. Slutligen brast hon i gråt, halft ursinnig, halft förtviflad, och började ropa den trolöses namn:

Klas! Klas, då! — — Klaaaas!

Så vandrade hon, snyftande och ropande, ned mot det mörknande havet. Hon märkte inte en stor tångföra, som makligt rullade henne till mötes — förr än hon hade dess väldiga skugga alldeles öfver sig. Och en grof, godmodigt gäckande gubbröst sporde: Hva' skriker ho' för? Det är väl inte våran

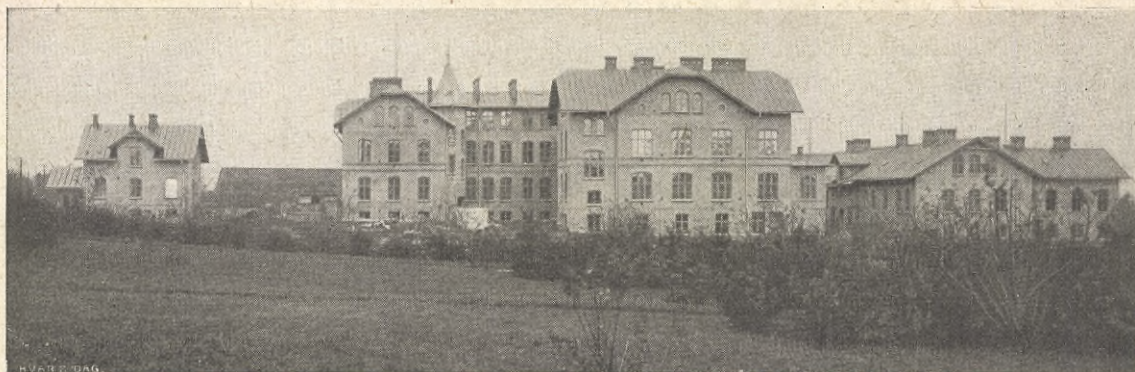
Klas, ho' gapar efter?

Inez stod ett ögonblick som bedöfvad af förlägenhet och förskräckelse, hoppade så tvärs öfver di et och for som en jagad hare bort öfver ljung och åkerstubb.

— Hvad i alla dar tog det vid herrgårdstösa? utbrast gubben illmarigt.

Sonen brummade något obegripligt till svar. Han förstod, det var nog bäst att tiga.

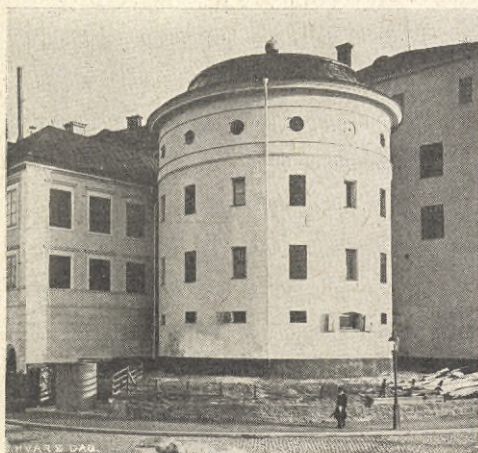

Efter Fotografi.

LUNDS NYA FATTIGVÅRDSINRÄTTNING

Klick: Bengt Sjöberg

invigdes tisdagen den 22 okt. med en stämmingsfull högtidlighet. Fattigvårdsstyrelsens och byggnadskommitténs ordförande rådmannen v. häradshöfding E. Charpentier, på hvilken den hufvudsakliga delen af ledningen för byggnadsarbetet hvilat, höll högtidstalet. Byggnaden har uppförts efter ritningar af stadsarkitekten A. B. Jakobsson, för en kostnad af i rundt tal 430,000 kr.

STOCKHOLMS ÄLDSTA BYGGNAD,

belägen på Riddarholmen, har i dagarna undergått välbehöflig renovering. Det gamla tornet, i hvilket en del af hufvudstadens arkiv är inrymdt, gör med sin solida resning intryck af att kunna trotsa ännu fler århundraden än det redan har bakom sig.

VÅR FLOTTAS UTVIDGNING: En af de två vid Bergsunds mek. verkstad nybyggda torpedbåtarna gör fartprof (21 knop) vid Saxarfjärden.

Aktiebolaget Foto, Eskilstuna

NYINVIKD JÄRNVÄG: Malmköpings station på mellersta Södermanlands järnväg, som förbinder Malmköping med dels norra Södermanland och dels statsbanan. Banan invigdes den 28 oktober af landshöfding Reuterskiöld.

Klick: Foto A. P. Ernst Sjöberg

IX ÅRG. 5^U HÄFTET INNEHÅLLER:

Åke Thomasson. — Magnus Huss — ett sekelminne. — Svenska vitterhetens höga råd. — Richard Hall. — Nytt storstadshotell. — Vegetariska skolkörsurser. — "En läxa" af Gustaf Ullman. — Ministrarnes norrlandsbesök. — En litterär kompass. — Vårt musiklif. — Ackumulatorer: Jungners eller Edisons? Europas högst belägna observatorium. — En celeberr Berlinerprocess. — Brokigt utomlandsnytt. — Veckans porträttgalleri. — Svenska bilder.